

— Ὁ χρησιμώτερος ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις φαίνεται χρήσιμος τοῖς ἑαυτοῦ ἀδελφοῖς.

— Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν εἶδε τὴν εὐτυχίαν, ἐκτὸς μόνον, ἐὰν εἶδεν αὐτὴν διὰ μέσου τῶν ἐλπίδων. Ὀλίγοι ἐπίσης ἐχάρησαν τοὺς θησαυρούς, οὓς ἐν τῇ φαντασίᾳ των ἔπλαττον. Ἐν τούτοις ἐξακολουθοῦμεν νὰ ζητῶμεν μετὰ μεγίστης ἐπιμονῆς τὴν εὐτυχίαν, ἐὰν δὲ δὲν ἀπολαύσωμεν αὐτῆς ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ, ἐλπίζομεν νὰ τὴν ἀνεύρωμεν ἐν τῷ μέλλοντι. Βεβαίως θὰ ᾔτο δύσκολον νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι φανταζόμεθα πᾶν ὅ,τι δὲν ὑπάρχει.

— Ὁ σοφὸς ζῆ αἰωνίως καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του, ἐνῷ τὰ μέλη του εἰσὶ κερμιμένα ὑπὸ τὸ μνῆμα καὶ ἀποσυντεθειμένα εἰς κόνιν. Ὁ ἀπαίδευτος εἶναι τεθνεώς καὶ ἐνῷ ἀκόμη περιπατεῖ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀριθμεῖται ἀληθῶς μεταξύ τῶν ζώων, ἀλλὰ πράγματι δὲν ὑπάρχει.

— **Ἀληθέστατον ἀπόφθεγμα.** Ἡ φιλία καὶ ἡ μᾶλλον εἰλικρινῆς καὶ πλήρης ἀφοσιώσεως, ἀληθοῦς λατρείας, μοναδικῆς ἀγάπης, καταπαύει, ἐκεῖ ὅπου ἄρχεται . . . τὸ δάειον.

ΡΟΔΟΥΛΑ

Γιατί, Ροδοῦλά μου, σὰν τ' ἀλαφάκι
 Ὕπτης δάφναις κρύβεσαι καὶ ὅτῃς μυρτιαί.
 Κι' ἀπ' τὰ χαμόκλαδα γέρνεις λιγάκι,
 Καὶ ρίχνεις γύρω σου ἄγριας ματιαῖς ;

Τὴ ροδοπράσινη ἄσε μονιά σου,
 Μὴ φεύγῃς, πρόβαλλε, σ' ἀκαρτερωῶ.
 Ἔλα καὶ ξάνοιξε τὴν ὠμορφιά σου
 Μέσα 'ς τὸ διάφανο γλυκὸ νερό.

Κι' ὅταν τὰ μάτια σου μέσ' 'ς τὸ ρυάκι
 Γύρῃς παιδοῦλά μου, — χαρὰ κρυφῆ
 Θὰ βιάψῃ ρόδινο τὸ μαγουλάκι,
 Τὴ μαρμαρένια σου λευκὴ μορφῆ.

Σὰν ὄῃς τὸν ἴσκιό σου, θὲ νὰ γνωρίσῃς
 Τὶ φῶς ἐλόγλυκο γύρω σκορπιᾶς,
 Τὴν ἄγρια γνώμη σου θὰ παραιτήσῃς,
 Τὴν πλάσι ἐλόκληρη θὲ ν' ἀγαπᾶς.

Καὶ τότε δάφνινα κλαδιὰ θὰ ἐνώσῃς
 Μὲ τ' ἄσπρα χέρια σου τὰ δροσερά,
 Τ' ἄγαλμα τοῦ ἔρωτος νὰ στεφανώσῃς
 Μὲ πόθο ἀπόκρυφο καὶ μὲ χαρά.